

PEST, JUNIUS 19.

25. szám.

I. FÉLÉV. 1862.

Megjelenik e lap hetenkint egyszer: esütörtökön. Előfizetési díj: helyben félévre 1 fnt 31 kr., s egész évre 2 fnt 62 kr. a. ér.; vidékre postán félévre 1 fnt 66 kr., s egész évre 3 fnt 32 kr. a. ér. Az előfizetési pénzek a Szent-István-Társulat ügynöki hivatalába (Lipót-utca 8. sz.) bérmentesen, a lap szerkesztését illető levelek pedig a „Katholikus Néplap” szerkesztőségéhez (Pest, Zöldfa-utca, 14. sz.) intézendők.

Véletlen, vagy Gondviselés?

V.

Az isteni gondviselésnek azon működéséről, mely szerint az idő, hely s egyéb körülményeknek bölcs felhasználása által csodálatosan vezeti az élet sorsát s végeredményben áldásra törekszik, legszebb tanubizonyságot tesz Üdvözítőnk szent életének története. Elvontan Jézus Krisztus istenségétől, ha az ő szent életén csak azt tekintjük is, a mi emberi volt rajta: mégis ama nagy és tüdős változások, melyek evangéliumának szent tana által a világon előidézettek, földi életét a legnagyobb fontosságúvá teszik előttünk. Az ő szent élete oly sarkpont, mely körül az egész emberiség sorsa jobbra fordult. És mégis Üdvözítőnk földi életének minden eseményei az idő- és helykörülményekből kifolyó egyszerű terv szerint vannak intézve. Képzelmünk magunknak, hogy Üdvözítőnk néhány ezer évvel előbb vagy utóbb, nem a zsidók között, de más nemzetbeliek közt születik; képzeljük őt Jerusalemben helyett Romában, vagy a görög bölcsesség székhelyén, Athenében, megjelentnek: akkor életének egyes történetei kétségkívül másképen lettek volna irányozva az ember-nem megváltásának nagy célja felé. De mivel az Isten könyörülete azon módon akarta a bűnös embert megváltani, a mint bennünket Jézus Krisztus megváltott; mivel Üdvözítőnknek a zsidók közötti kinszenvedése és halála leginkább engesztelte meg az isteni igazságot; mivel a Golgotha hegye volt arra rendelve, hogy róla az emberi-nem üdvé áradjon el az egész világra: ezért Üdvözítőnk is azon nép, oly idő és oly körülmények között született, tanított, szenvedett, melyek az Isten nagy céljának előmozdítására a legalkalmasabbak valának. Ezen körülményekre való tekintetből minden embernek élete hasonlít némileg Jézus Krisztus életéhez.

Üdvözítőnk e földre való megjelenésének célja volt: tökélyesebb vallást, illőbb istenitiszteleket, szentebb erényt megalapítani, az emberi szívben örök üdv iránti reményt fölkelteni és e reményt elérhetővé tenni. Ezen

nagy cél elérésére volt minden elrendelve Jézus Krisztus életében, megjelenésének minden körülményei, szent életének és halálának minden egyes melléktörténete is ezen cél előmozdítására irányultak.

Az igaz hit és Istenhez méltó istenitisztelek megalapítása tekintetéből szükséges volt, hogy minden külső fény s pompa nélkül a szegénységnek egyszerűségében s homályában megjelenjen. A hit erős meggyőződést kíván. De ha Üdvözítőnk érzelmeket vakító fényben, például, mint valami hatalmas fejedelm jelen meg a világban; ha tanítás helyett fejedelmi parancs szó által erőszakolja evangéliumát az emberekre: akkor hihetőleg sokan elfogadják hittanát a nélkül, hogy arról bensőleg legyenek meggyőződve. Szegénységben jelent meg tehát az Üdvözítő s erőszak nélkül szelid jósággal hódította meg a szíveket.

Erényt, minden földi salaktól ment, tiszta, önzetlen, béketűrő erényt kellett e földön meghonosítani, és egyszersmind megmutatni, miként nincs oly állapot, melyben ily erényt nem lehetne kifejtetni: ezért a földi lét legterhebb viszonyai között kellett élnie, hogy az ő szent életén mindenki okulhasson és az önmegtartóadásban példáját kövesse.

Reményt akart szívünkbe csepegtetni, oly reményt, melyet a halál sem tud megsemmisíteni, s mely a siri éjnek homályán és fennen lobogva világít: ezért a földi nyomor legmélyebb feneketlenségein, sőt a halál keserűségén is át kelle mennie, hogy őt követve, ne féljünk, mint azok, „kiknek nincs reményök”; mert föltámadása által megszüntette a halál borzadalmát s lelkeinkben egy szebb haza ohaját a sirontuli elérhető boldog reményével támasztotta.

Ha ezen nagy célokat Üdvözítőnk szent életének körülményeivel összehasonlítjuk: első tekintetre látni fogjuk, miként e körülmények és az elérendő cél között csodás öszhangzás észrevehető.

A világ Megváltója oly időben szállott alá az égből, hogy a bold. szüz Máriából testet venne magára, midőn ama királyi nemzetség, melyből a szüz Anya eredt, előbbi fényét veszítve, századok óta már homály-

ban vala; ezért Üdvözítőnk nem vakithatott érzéki fény által, hanem oktatva és jótéteményeket gyakorolva, tanítványával megkedvelteté az üdv ígét. Akkor kezdett tanítani, midőn a kornak és helynek körülményei összeesküdtek az isteni mester ellen. A zsidó népnek romlottsága, mely a romai rabszolgaság jármát eltűrte, de egy jó, erényes, jámbor jellemet tűrni egyáltalában nem tudott; a farizeusok és írástudók álnoksága, mely a ravaszságnak minden kigondolható mesterfogsáival élt, hogy Jézust megejtse és megrontsa; a nyomorult Herodes királynak alaptalan aggodalma, mely Jézustól a fejedelmi trónt féltette; a kötelesség-felédett Pilatus gyávasága, mely a néptől való félelemben igazságtalanul halálra ítélte azt, ki a romai és zsidó törvény szerint is ártatlan volt; egy szóval, minden körülmény oda volt irányozva, hogy Jézus Krisztusnak tanítása, példája, szenvedése és halála által az ember nem megváltása eszközöltessék. Üdvözítőnknek ellenségei tehát és a pokolnak összes hatalma összeesküdtek Jézus romlására; de e gaz törekvésekkel, bármint igyekeztek az Istennek szent akaratát meghiusítani, mégis önkénytelenül is előmozdították a Gondviselés szent céljait. A zsidók, mint Krisztusnak ellenségei, csak egy általok gyűlöltnek halálát keresték, hogy feddéséért rajta boszujokat tölthessék, s ezen gazmerényökkel tudton kívül az egész emberi-nem üdvét sietteték. A pokol hatalmai pedig diadalt akartak aratni az erény fölött, s épen akkor, midőn győzni véltek, a legnagyobb vereséget szenvedték.

Ily bölesen intéz el az Isten mindeneket!

„Bármily nagyok legyenek a külső világnak veszélyei és bármily iszonyuak a lelki világnak gonoszságai, úgy mond lerinai szent Vince, mégis kénytelenek annak céljait előmozdítani, ki a bűnöket megengedi és a veszélyeket az erény győzelme miatt ránk bocsátja.“ Ha valaki elvetemedettségében Isten ellen föllázadt felebarátjának vesztére törekszik s minden erejét megfeszíti, hogy veszélyt, romlást, szerencsétlenséget előidézessen: az isteni gondviselés ugyan néha böles czélekből nem akadályozza a gonoszt vakmerényei véghezvitelében, de annál nagyobb jót és áldást származtat le azokból az ártatlan szenvedőre. Isten az embert szabad akarattal fölruházta, melynek erejénél fogva az ember rosztat tehet ugyan és önmagára nézve az örök üdvét elvesztheti; de a Gondviselésnek legbölesebb határozatait soha nem képes meghiusítani. A rövidlátó ember, midőn gonoszságai által másokat hisz végkép megronthatni, csak önmagát dönti kárhozatba, a jámboroknak pedig alkalmat szerez bővebb jutalmat érdemelhetni. Mert a jövőt egyedül Isten látja, kinek szemei előtt a múlt, jelen és jövő mint nyitott könyv elterül: ezért az élet ezernemű bajait is az emberi sors keretébe oly helyesen be tudja illeszteni, hogy azokból végtére is a szenvedőre csak áldás és boldogság származik.

Azon állapot, melybe Isten bennünket helyezett; idő és hely, melyet számunkra kijelölt; az okok és következmények, melyek éltünk körülményeire befolyást gyakorolnak; az elhatározások, vágyak, ohajtások, melyek életünknek irányt adhatnak: mind eszközök sorunkra nézve a Gondviselés kezében.

Ha a szentírásból fölhozott történeteket szemünk

elő példaképpül állítva, azokból helyes tanulságot merítünk: akkor meg leszünk győződve, hogy az egyes emberek sorsában is észrevehető a Gondviselés vezetése. Nem csak királyok, hadvezérek, országlárok élete, de a legszegényebb napszámosnak sorsa is tanuskodik az Isten gondviseléséről. Erre nézve nem szükséges sok tudós könyvet olvasnunk; elegendő az is, ha önmagunk és mások életének körülményeit figyelemmel vizsgáljuk. Sokszor fenyegetnek bennünket előre nem gyanított veszélyek, melyeket könnyelműleg vagy magunk fölédézünk, vagy másoknak roszakarata készít számunkra; bármerre fordulunk ilyenkor, szabadulást nem látunk sehhol. Azonban egy véletlen körülmény közbelép, melyet nem vártunk, nem reméltünk, s immár mentve vagyunk.

Ez a Gondviselés műve!

Sok baj és szerencsétlenség fenyeget bennünket, melyről mitsem tudunk, vagy csak akkor tudjuk meg, midőn már az Isten mindent elrendezett a bajok eltávolítására.

Akartok példákat a közéletből? Ám legyen. Halgassatok: Florenzben élt 1442-ik év körül Manfrini nevű földbirtokos. Ez nem csak gazdag, de istenfélő is levén, a bold. szűz Máriának különös tisztelője vala s tehetsége szerint sok jót is tett a szegényekkel. Többi között jóigyekezetű s tehetségdus szegény gyermekeket szívesen neveltetett és taníttatott. Uradalmi egyikében lakott egy szegény özvegyasszony, kinek fia, Roselli Fülöp, nagy hajlamot mutatott a festészet iránt. Manfrini e gyermeket oltalma alá vevén, ügyes mestereknél képirásra taníttatta. Évek multak; a nemes emberbarátnak jótéteményeit az Isten bejegyzette az élet könyvébe, s a gyermek Roselli azalatt nagyreményű ifjúvá növekedett, és mint festész ügyessége által szép hírnevet szerzett magának. Történt pedig, hogy az appennini hegyek egyik völgyében lakó édes anyja veszélyesen megbetegednék s az ifjunak e miatt, kisebb testvérei megmentésére is, haza sietnie kellett. Utközben elfáradván, öszvérét zöld füvel kínálkozó pázsitra vezette, maga pedig a tikkasztó nap heve elől menekülő, egy szikla mögé vonult pihenni. E közben hihetőleg gondolt a bold. Szűzre, ki a betegek gyógyítója és a keresztények segítségére, s fiatalkori tevékenységétől üzetve, pihentéből fölkelvén, előlépett és a sima márvány-sziklala pra fü-nedvvel gyönyörű Mária-képet festett. Ugyanezen időben Manfrini is sürgős családi ügyekben a hegyeken keresztül utazott Bolognába, s rablók által megtámadtatván, azon félreeső hely felé hurezoltatott, hol a fiatal festész előbb nyugodott. Roselli zajt és káromló szavakat hallván, kissé félrevonult, nehogy észrevétessek. A gyilkosok kezébe esett Manfrini pedig gondolván, hogy élte végórja közeleg, koronkint fölkiáltott: „Oh irgalmasságnak anyja, könyörögj érettem!“ Ezt hallván a fiatal festész s megismervén jete-vőjének szavát, rémültében önkénytelenül fölsikoltott; mire a rablók azon hely felé tekintének, honnan a sikoltás hallatszott, s a sziklapon hirtelen megpillantván a szűz Anya képét, melyet ott ezelőtt soha nem láttak, annyira megrémültek, miszerint gyilkoló fegyvereiket is elhánván, nyakra-főre futásnak eredtek.

Lássátok, ez a Gondviselés műve! Manfrini, a b.

Sz
ezt
s a
ra
vél
a r
eze
tal
vőj
vén
tán
öss
adr
zet
ny
Ma
ass
frin

kis sz
letett

gok h
Nyár
láltuk.

Szűznek tisztelője egy szegény gyermeket fölfogad s ezt festészetre taníttatja. E gyermek anyja megbetegszik s a fiatal festész kénytelen hazamenni. Utközben elfárad és Mária-képet fest a sziklára, mely Mária-képnek véletlen megpillantása elűzi a gaz rablókat; Manfrini, a nemes-szivű ember és a bold. Szűznek tisztelője, ugyanezen Szűznek képe által megmenekül a haláltól. A fiatal festész ezen képnek festése által lerója kegyes jótévője iránti hálaadóját. Manfrini ámultából magához térvén, találkozik a rejtkehelyéből kijött Rosellivel, s miután megtudta az épen oly szerencsés, mint váratlan összekerülésnek okát, mindketten térdre borultan hálát adnak az Istennek, ki mindenenket oly bölcsen elrendezett. Azután pedig együtt fölkeresik a fiatal festésznek anyját, kinek szükségéről és kellő ápolásáról a gazdag Manfrini bőkezűen gondoskodik, s minthogy a szegény asszony minden ápolás daczára meghalt, árváit Manfrini gyermekeiül fogadta (M a m i a n i, Storie fiorentine.)

Ez a Gondviselés műve! (Vége következik.)
R é p á s z k y J ó z s e f.

Urnapiján.

Ünnepélyre szólnak a harangok,
Gyül a népség tarka vegyítékben,
S mint a tóba esermely gyors futása,
Az utczákról az egyházba mégyen.

Hogy ne zúgna a harangok nyelve,
Hogy ne gyúlne a népség templomba?
Hisz az Urnak diadalmi napja,
Diadalmi napja, — Urnap van ma.

Virágokkal van behintve az ut,
Vagy talán a kő termett virágot,
Mert megérezé, hogy ma Üdvözítőnk,
Jézus teste fog majd lépni rá ott...?

Még az ember szíve is megindul,
S hő imákban száll az ég felé fel;
Pedig máskor azt a bűnözőnek
Meggövesült fátyola fődé el.

Jő a menet, szólnak a harangok,
Boruljunk le térdeinkre mélyen:
Drága Jézus! légy kegyelmes hozzánk,
Bűneinkért haragod ne érjen!

Kuliffay Ede. *)

Tavaszi virágok

a katholicismus kertéből.

(Vége.)

Sz. Iván hava 2-án. **)

Egy imát találtam Magdolna imakönyvében, egy kis szelet-papírra írva. Atyánk halálakor írta; saját ihletett szívének fájdalom-virága az. Megtanultam.

*) „Szentelt koszoru“ című költeményfüzéréből. Szerk.

**) Miután a katholicismus kertéből gyűjtött „Tavaszi virágokhoz“ szebben illik június helyett a Sz. Iván hava, mint a Nyárelő elnevezés: az utóbbit az előbbivel fölcserélni helyén láttuk. Szerk.

— Nagy Isten! oly korán küldesz vihart a kis virágra, oly közel áll a szenvedés, a halál a bölcsőhöz, a gyermekálmak oly gyorsan tűnedeznek! villám czikáz szívem fölött. — — — Oh bocsáss meg, hogy a teremtmény kérdéseket tesz végtelen bölcseséged irányában! De hiszen oly váratlan, oly sujtó a fájdalom, melyet leányodra küldél. — — — Bocsáss meg kifakadásomért; adj kegyelmet, hogy megcsokoljam a gyöngé vállaimra nehezült keresztet; adj erőt, hogy türelemmel vigyem azt a gyermeki szeretet Golgothájára, küldj vigasztaló angyalt, mint azt tevéd vért izzadt szent Fiadnak. Küldj részvevő szíveket, küldj őszinte barátot, kinek nemes keblébe tegyem le panaszaim fájdalmát, ki segítsen hordoznom a keresztet, ki letörölje véres könyveimet; hiszen leányod oly igen-igen gyöngémég, hogy irgalmad nélkül nem képes véghezvinni az áldozatot, melyet tőle kívánsz... Istenem, Istenem! mindkét kezéd sulya nehezedik ránk, tán egy ösbűn miatt, mit az unokák is megsiratnak, vagy tán mi nem valánk engedelmesek, tán mi tártuk föl szívünk kelyhét a könnyelmű pillangónak, a véteknék? — Oh ne ítélj minket a te igazságod szerint, hanem nyujtsd felénk az irgalmasság mentő jobbját. Gyermeki bizalommal emelem hozzád szemeimet, szívemet; én tudom, én tudom, jó Atyám, te meghallgatod szegény leányod fohászait. Ugy legyen.

Ugy történt. A szűz ima illata elismerést talált az Ur trónja előtt. Az anya sirján baráti láncz fűzé össze a két testvért, s az anya védszárnyai alatt édes teherre vált a kereszt. Hogyis ne? Hisz atyánk által közelebb jutottunk az egekhez, az áldás sugarai bővebben hullnak; mi az égnek kétszeresen vagyunk gyermekei.

Sz. Iván hava 15-kén.

„A világ forrong és harezot harezol életre-halálra. A föld reng bele. A társadalom roskad; szívek repedeznek és zúg a tenger. A sötét fürgetegek föltorlódtában az örökkévalóság fellegrüggönyein az Üdvözítő keresztje világoskodik: „In hoc vinces!“ — Ebben győzesz! — S én választok. Én te hozzád állok, én Istenem és Üdvözítőm! A te szerelmednek, a te dicsőségednek szegődtem szolgálatába. Követlek, valamerre keresztéd zászlója leng. „Eamus et moriamur cum Illo!“ — Menjünk és haljunk meg vele! (Nogáll, „Szentek Tudománya.“ 114. lap.) — Igen, én határoztam.

El hát a nagy világtól, el
A hallgatag falak közé;
Az üdv mosolyg s a béke rád,
Ott életed csak Istené.

Szegény kebel! elég viszály
Dühöngé ifju léteden,
S a gyöngé sajka most is áll
Meggértve bár, de törve nem.

Siess, siess, révpartod ott,
Hol fénytorony a hitsugár,
Hol nem dühöng a szenvedély
S be nem borult a láthatár.

Ott elviselt naszádodat
 Javitni lesz elég időd;
 A biztos ír, a szent egély,
 Megnyugtat minden szenvedőt...

S ha kebledet majd nyugalom
 Enyhíti és szent érzélem:
 Tekints szét őrszemekkel a
 Viharzó élettengeren:

Hol szenvedély s az érdekek,
 Örök enyészet s végveszély;
 Gondold meg, hogy te itt valál,
 S eszed, karod legyen segély.

Sz. Iván hava 21-én.

Valamint az óriási sziklán, mely szilárd alappal, magasra emelt fővel emelkedik ki a tengerből, megtörnek, szétzuzatnak a dühöngő hullámok s hullnak vissza sűrű ködként a nyugágyba, melyből ellenök, a vihar által kiütettek: úgy tűnik föl az erényes ember is az élettenger színvonala fölött megdönthetetlen sziklaként; úgy pattognak vissza erkölcsi szentséggel vértezett melléről a világ s gonosz szellem által használt fegyverek és sebzik meg a támadókat. Sőt a mint a folyam százados léte után inkább-inkább belehat a föld keblébe; mint a delejvas csak folytonos sulyozás által tartja meg s növeli erejét; mint a maroknyi hőtömeg, legördülve a havasok magaslatáról, mindig nagyobbá lesz, míg végre városokat, falvakat öl fel fagyos karjaiba: úgy hat az erényes ember folytonos küzdelem által mindinkább az erély s tökély országába; úgy nemesebbül, szilárdul a szenvedések s balesetek sulya alatt; úgy növekszik erőben, bátorság- és szent elszántságban, az erényesség magas körében, hogy ellenállhatlan erővel sujtja porba a bűn s erkölcstelenség posványából fölemelkedő bűvös kigyót, s isteni fényével elrejtse, eltemesse a sötétség országát.

Ha tehát a balesetek nem csak nem ártanak a szilárd erkölcsiségnek, sőt megerősítik azt s közelebb emelik az Istenséghez; ha mintegy eszközzé válnak az erényes embernek a bűn elnyomására: úgy az erényesnek nincs oka balesetektől félnie.

Sz. Iván hava 22-kén.

Elküldé szolgáját egy hatalmas ur a távol tengerre, hogy számára kereskednék. Iszonyu vihar támad, a hajó elmerül, s egyedül a szolga vettetik élve a telbőszült hullámoktól egy sziget partjaira. Mindenét veszítve, úgy szólván, meztelenül halad a sziget belsejébe, hol egy gyönyörű és nagy várost pillant meg. Bemegy. Az ünnepi fényes ruhákba öltözött nép azonnal körülveszi őt, kikiáltja királyának, biborral fűdi be testét, tündöklő koronát tesz fejére s arany trónra ülteti. A dühöngő Ocean veszélyeitől alig megmenekült szolga mindezt álomnak véli; de mitsem ellenez, mert ő is csak ember és hű.

Végre megszólít egy komoly férfit, hogy vajjon mikép történik ez?

— Uram, mond a kérdezett, népünk ős szokása minden évben egy új királyt választani, de ennek ide-

gennek kell lennie. A sors téged küld, s most király vagy. De jól megjegyezd, miszerint, mint mondtam, uralkodásod csak egy évig tart, tehát csak ideiglenes király vagy, és az év elteltével úgy, a mikép jövél, fogsz egy pusztaszigetre vitetni, hol mindenek-től elhagyatva, veszned kell.

— Hát elődeim közül egy sem gondolt e veszély meggátlására?

— Nem, uram, mert az őket környező fénytől megvakítottak. Pedig minden hatalom kezökben volt, segíthettek volna magukon.

— Oh szólj barátom, hogyan, miként? Én engedelmeskedem szavaidnak, ha csak legkisebb reménysugarat nyujtanak is vigasztalásomra.

— Te király vagy, hatalmad nagy. Küldj munkásokat a pusztaszigetre, építesz kényelmes lakásokat, magtárakat, s töltesd meg azokat a szükségességekkel; gyarmatosítsd meg a szigetet, s hű alattvalóid körében boldog leendesz.

A király úgy tön, s nem rettegett a végzetes naptól, sőt növekedő örömmel várta azt; el is jött az hamar. Kitért karokkal várták alattvalói, s ő boldog volt, mert népe tisztelte, szerette, és uralkodása nem tartott csak egy évig...

Isten a nagy s hatalmas ur, ki az embert a születés hajótörésén átküldi e földre, hogy lelke üdvéért sáfárkodjék. Alig tűnnek el a gyermekévek, azon pont-hoz közelg az ifju, hogy fontos szerepet vállaljon az élet színpadán. És ő oly könnyelműen képviseli a boldog embert, a királyt, nem gondolva, hogy ha legördül a függöny, ha a halál jégkeze lezárja szemeit, a színpalak mögött, a jövő életben, nyomor s kétségbeesés vár rá. De ott a józan ész, ott a religio, az emberi boldogság e hű őrei; figyeljen intésükre, kövesse tanácsaikat, legyen erényes, s diadallal menend be az örök élet szigetére, hol az üdv koronája tétetik fejére, és jöttéi dicsfényében örökké uralkodandik!

* * *

Nem folytatjuk tovább. Érintetlenül hagyók a családi és társadalmi események vázait; elégnék tartjuk az ifju költészet e virágait bemutatni a szives olvasónak. Hisz hol viruló, kedvesillatú virág van, ott kell lenni jó földnek, napugár- és harmatnak. — de jó kertésznek is.

Ha ft. szerkesztő ur s a „Kath. Néplap“ t. olvasóinak tetszését megnyerték e tavaszi zsengek, melyek olvasásánál akaratlanul édes Üdvöztőnk példabeszédei jutnak eszünkbe: úgy tán vehetünk még alkalmat, biztosítván magunknak kedves Muki barátunk beleegyezését, azok folytatására. *) Me c s e k h á t i.

Városi levelek.

XLIII.

„El ne hervadj, el ne hervadj
 Kedves szép virágom!
 Egyedüli gazdagságom
 A széles világon.“

Talabér János.

Pécs. — Nyár és koszoru. — Kedves rózsá. — Ibolya és pipacs. —

*) Mire szeretettel föl is kérjük.

Szerk.

Liliom és sz. Alajos. — Ne bánts. — Tartós aloe. — Szomorú-fű. — Ezer jószág. — Balzsam-illat. — Szép szalag. — Méltó emlék.

Mit tehetek róla, hogy annyira szeretem a virágokat!
Füzzünk azokból emlékszorot.

Először is a virágok királyát, a rózsát, veszem elő. Te kedves virág nem csak szépséggel, hanem illattal is elbájolsz minket! Jöjj, befoglalj e füzérbe. . . De mit látok! töviseid is vannak. Igenis vannak, hogy titeket szenvedésre, türelemre tanítsalak. Hogy szüntelen eszetekbe juttassam: sok viszontagságokon keresztül jutunk a mennyek országába. Töviseim emlékeztessenek a Megváltó fájdalmas koronájára, melyet értünk elszenvetted.

Most a szende ibolyát teszem második helyre. Hiában bujssz, hiában rejted magad, mégis inkább fölkereslek, mint az utmelletti szemtelen pipacsot; te vagy az erények füzere, az ártatlan védője. Te hirdeted az embereknek, hogy az erény szendőség nélkül elveszti érdemét.

A kék ibolya mellé igen jól fog illeni a liliom, az ártatlanság jelképe. Azt tapasztalom, rendszeren minden évben sz. Alajos napján nyílnak a liliomok, mintegy jelenteni akarván, hogy ennek ifjú tisztaságát kövessük. Te fehér liliom mutatod, minő legyen a mi lelkünk: tiszta, fehér, ment minden folttól.

„Ne nyulj-hozzám” — sajátos virág, midőn magba megy, a legkisebb érintésre összegördül, és arra tanít minket, hogy embertársainkat ne bántsuk, ne haragítsuk, ne tegyünk nekik kárt.

Az állhatatosság jelképe, az aloe, sem hagyatják ki koszorúból. Minden századik évben virágozik. Te tartós, te hosszúéletű növény fölhumod a hamar elenyésző, elhervadó növényeket. Bár téged követnénk az állhatatosságban. Kempis Tamás bölesen mondja: „Bár az első kezdett jóságban megmaradnánk; de az a főhiba, hogy csüggedünk, hogy engedjük magunkat el-tántorítottatni.”

A szomorú-fű lombját is ide illeszttem. Földig lefűgő ágaid legjobb jelképei az alázatosságnak. Szent Ágoston azt mondja: „Mennél magasabb épületet emelünk, annál mélyebb alapot kell ásnunk. Nagy akarsz lenni: alázd meg magad.”

Az ezerjófűvet sem hagyhatom ki, ennek már neve mutatja, hogy sokra használható. A jó ember ezreknek használ, ezreket éltet és áld. Gondolkodtál-e már erről komolyan?

Hogy füzéremnek annál jobb illata legyen, ide kötöm a jó illatu balzsam-fűvet, mely emlékeztet, hogy az erények jó illata senkinek sem kellenetlen.

E gömbölyű és végnélküli koszoru emlékeztet arra, hogy az erénynek nincs határa. „Előre!” a jelszó.

Osszekötöm az egészet egy nemzeti szalaggal. A szalag fehér színe az ártatlanságot, a zöld a reményt, a piros a szeretetet jelenti.

Kész a koszoru, kinek nyújtsam azt?

Nektek, nyájas olvasóim, hogy kövessétek az erényeket, melyeknek jelképei e koszoruba fűzött virágok.

Mendlik Ágoston.

Katholikus hitélet.

Pest, június 15-kén. A kenyeret verejtékkel kereső ember nem elégszik meg azzal, hogy mindennap a fáradságos munka után a esendes éjen át nyugvás és erősítő álom által visszaszerezheti lankadt testének erejét, a földművelő osztály a vasárnapi veesernye után kimegy néha az erdőre, néha vetéseit nézi meg; van idő, midőn a fiatalabbak a fáradságos tánczról sem irtóznak. Mellékesen legyen mondva, ha táncz s egyéb mulatságok nem erkölcsrontók, ugy e sorok írójának ilyféle üdítések ellen semmi kifogása nincs. A városi ember, a vásár- és ünnepnapokat kirándulásokra használja föl. a gözzel, füsttel, porral telt, tikkasztó városi levegő helyett a szabadban, „a zöldben” tölti e napokat. Nem akarom kutatni, hogy erszénye győzi-e a sok költséges mulatságot; de ammit mégis sajnálattal kell föl-emlitenem, hogy vannak oly hithidegek is, kik ily kirándulásban csak lelkők rovására vehetnek részt. Igaz, az anyaszent-egyház megengedi az ártatlan kedvtöltést is ünnep- és vásárnapon, de megparancsolja az isteniszolgálaton ajtatos jelenlévést, ajánlja a jó könyvek, vagy „lapok” olvasását, vagy más jó-

ságos cselekedetek művelését stb. Az embernek nemesebb része a lélek! Szabad-e lelkünket elélednünk? Kedves és rendes nyugpontjai a léleknek a hetenkint előforduló vasárnapok. Lelkének szárnyain fölemelkedik a vallásos ember a sz. mise alatt Istenéhez, forró imájában elfeledi ő a mulandó világot, és kinyugodja magát Alkotójának az égben. Ez azonban az üdvösség után so-várgó lelket nem elégti ki; ő már a földön előérzetében akar lenni a tulvilági üdvnek. E cél elérésére rendelé az anyaszent-egyház az ugynevezett sátoros ünnepeket. Székesegyházakban maga a püspök mutatja be a vérmélküli áldozatot; más templomokban ünnepélyesebb szertartásokkal végeztetik az isteniszolgálat, kitűzetnek a zászlók és így tovább. Ezeréves malm a Szent-háromság ünnepe, mely pünkösdi utáni vasárnapon tartatik meg; mert IV. Gergely pápa vala az, ki annak megülését a kilenzedik század közepén elrendelé. Igaz, hogy a karácsoni ünnepkör az Atyát hozza emlékeztetnkbe, husvétkor a Fiúról elmékedünk, pünkösdkor pedig a Szentlélek bétorrásu mallasztjában örvendezünk. De ha minden szentek tiszteletére van külön ünnepünk: mily böles és üdvös vala a gondolat a „Szent háromság” imadására egy külön ünnepet rendelni; Örömiünk ma határtalan volt. Megírom lelkiörömiünk túlradásának okát is. Hadd örvendezzenek a „Kath. Néplap” olvasói az örvendezőkkel.

Pesten, ha nem esalódom, van 11 nyilvános városi elemi iskola. Mindegyiknek meg vala már régóta a maga iskola-zászlója. Szomorú kivételt tett egyedül az alig öt év előtt nagy költséggel szervezett minta-fi-főtanoda. Ft. Kriegler József urnak, az összes pesti elemi iskolák nagyérdemű igazgatójának nem vala hőbb kívánata, mint a főtanodák e szemefényének minélelőbb zászlót szerezni; mert mint gyermekbarát bizonyosan visszaemlékezett saját gyermekéveire, hogy varázserejű a tanoncz-ra nézve, ha az iskola-zászlót lobogni látja maga előtt, és hogy mily ártatlan, jámbor és szent érzelmekkel követi azt a kis tanulósereg körmenetek vagy más egyházi ünnepek alkalmával. A 200 frtot meghaladó költségek megszerzésére hozzájárult mindenkelőtt a tekintetes városi tanács; a jó ügyhöz méltóan fáradtak a gyűjtéssel a minta-főtanítók; meleg buzdóságot fejtett ki hitoktatások is. A szükségelt összeg néhány nap alatt összegyűjtetett. A tanító-kar a vezére, az elemi iskolák fő-zászlóvivőjére, a nevezett igazgatóra függeszté szeméit; mert zászlóanyja még nem vala biztosítva. Mily kellemes volt azonban a meglepetés, midőn köztudomásra esett, miszerint a zászló-anyai tiszt-séget a bájos és angyali-jóságú grófhölgy, Wennekheim Krisztina ő méltósága volt kegyes magára vállalni. A zászlószentelés egyházi ünnepélyességének rendezése az egyházi költeményeiről híres esperes s pest-józsefvárosi plebános ft. Sujan-szky Antal urra és a lipótvárosi plebános, ft. Ráth József urra bizatván, oly pompa és ünnepélyesség lön kifejtve, mely párját ritkítja. Alkalmat nyújtottak a most nevezett ft. urak az iskola-gyermekek örömeiben résztvehetni a szülőknek, a plebáni községeknek, sőt Pest városa összes katolikusainak.

Sokkal avatlanabb tollam, semhogy a legméltóbban „nagy-nak” nevezhető érsek, Lonovics József ő nagyméltóságának diéséretét, ki az Üdvözítő példájára leereszkedett a kisdedekhez, hogy őket és zászlójokat megszentelje, kellőleg hangoztathassam. A nagy főpap érdemeiről ft. Ráth József plebános ur méltóan szólott remek szónoklatában *). Lelkemből örvendeztem, hogy ott láthattam a templomban Pest városának főpolgármesterét néhány tanácsnok urakkal. De elszomorodtam akkor, midőn a nagy főpapnak jöttét a kis harangok gyenge hangja hirdeté. Elszomorodtam annál inkább, mert e városrészeknek még sem temploma, sem tulajdon iskolaháza, sem paplaka nincs. Ez utóbbinak fölépítése, mint hallom, megígértetett; de én örvendeni csak akkor fogok, ha az ígélet valósuland. Köszönetet kell szavaz-nunk Pelzer igazgató-főtanító urnak, ki vagy 24, fehérbe öltözött szende leánykával jelent meg az ünnepély növelésére. Egy óriási koszorút hoztak az ártatlanok magukkal, melyet gyenge kezekben tartottak az isteniszolgálat bevégzéséig. Nem akarom az olvasókat a fehér selyemből készült, arany rojtokkal

*) E jeles beszédnek azon részét, mely a zászlószentelés ünnepé-lyére vonatkozik, a ft. plebános ur szívességéből szerencsések lesznünk. olvasóinknak lapunk jövő számában bemutatathatni. Szerk.

és bojttal ellátott zászlónak leírásával untatni, nem említem a Mária és Orangyalnak esinosan festett képét sem; de szó nélkül nem hagyhatom a gazdag aranyhímzésű fehér szalagot, melyet az ünnepezt zászló-anya ajándékozott és sajátkezűleg föl is kötött a zászlóra. Az első szeget ő excellenciája, a szentelést végző érsek veré a rudba a Szentháromság tiszteletére, a másodikat a gróflölgy a sz. Mária tiszteletére. Ez szép és épületes is vala. Mindezeket ő méltósága. W e n c h e i m Krisztina gróflölgy végrendeleti gyámsága által rendezett, fésztelen, 22 teritékű dísz-ebéd követé Budán a ferencz-halmon, Sieber villájában. Hogy ez alkalommal a lelkes alkalmi felköszöntésekben régi magyar szokás szerint hiány nem volt, magától érteik. K. . .

Monor, június 2. T. szerkesztő ur! Örömmel írom e pár sort, mert a kath. hitélet egyik magasztos nyilvánulásáról vagyok szerenés tudósíthatni a t. szerkesztő urat, mely egyszersmind fényes bizonytsága a kath. keblekben lángoló lélkese-
désnek a vallásosság iránt, tanutetele a gyermeki ragaszkodásnak, szeretetnek, melylyel a hívek gondos atyjokat, szerető főpásztorokat ölelik, kinek vállaira sz. hivatásánál fogva a Gondviselés akaratából anyiai léleküdvé nehezült. Mélt. Peitler Antal József vácsi megyés püspök urat értem, ki tegnap június 1-ső napján érkezett körünkbe, a bérmálás szentségét kiosztandó. Ama gyöngéd gyermeki fogadtatás, melyben szerető hivatól részesített, valamint örömmel töltötte el a mélt. püspök kebelét, ugy egyszersmind a köztiszteletben és szeretetben álló ft. Geese Endre alesperes és buzgó plebánusunk s a hívek méltó díeseretére szolgál, melyet itt el nem hallgathatok. A közeli községekből is számosan gyülekeztek e nap Monorra, s vetelkedve siettek a főpásztor üdvözetére. A helység határainál fölállított. „Áldott, ki az Ur nevében jő!” fölírata diadal-kapunál válogatott közönség várt a kedves vendég megérkez-
téré; mi megtörténvén, harangzugás, tarackdurrogás, a nép „Éljen”-ei közt, az alakított lovas banderiumtól kísérve, ért a pap-lakba. Másnap fényes egyházi segédlet mellett mutatta be az ég Urának a vértőlküli szent áldozatot, melynek végeztével kenet-
dus beszédet tartott a jelenlevőkhez, intve a bérmálandókat, hogy megerősítettvén a Szentlélek égi malasztja által, állhatatosak maradjanak a jóban mindvégig. A sz. szertartás végeztével visszatért szállására, hol a tisztelgők egész sorát kegyeskedett fogadni; megjelentek a község küldöttjei is a derek Bekker Ádám vezérlete mellett, ki rövid, de őszinte szavakkal üdvözöl-
vén ő méltóságát, köszönetét fejezte ki mindannyiok nevében, hogy szorgos foglalatosságai közepett sem feledkezett meg róluk, hanem eljött szerető gyermekei közé, őket sz. áldásában és fiaikat a bérmálás szentségében részesítendő. „O mélt. szívélyes szavakban válaszolt a küldöttségnek. Következett a díszlakoma, melyről a magyaros felköszöntések ő szentségeért, a mélt. püspökért stb. nem hiányzottak. A következő napon kötelmei elszólí-
ták körünkben a jó főpásztor, kit utjában szerető hívei hó kívá-
natai kísérték, maguknak szellemkezekkel egy emlékvirágot szakítva az ünnepeyből, a kegyes püspök áldástelt emléket. #

Igal, jun. 7. 1862. Mintán a Sz.-László-Társulat ügyeinek közlönyefl a kedves „Kath. Néplap” ön kiválasztva: kötelessé-
gem-szerintinek tartom, az igali plebániában megalakult s ed-
dig összesen 27 tagból álló Sz.-László-Társulat első tanácskoz-
mányáról a t. olvasó-közönséget értesíteni. Ugyanis f. h. 1-ső
napján a társulati tagok a plebánialakban összegyülvén, nt. lel-
kipásztorunk a társulat hármas föladatairól, melyek a híveknek
átalában a társulat iránti részvételre buzdítólag már többizben
előterjesztettek, ft. Szabó Imre szent beszédéből is az ide
ezélzó helyeket fölolvastva, ujonnan értekezett, és a „Kath. Néplap” f. é. 22. számában közlött „Szent-László-Társulati ügy”
ezimű tudósításból, ugy szintén a „Titoknokí Jelentés” nevű
könyveeskéből a Sz.-László-Társulatnak eddigi elterjedtsé-
gét, jótékony alamizsnálkodását, buzgó törekvéseit és mindig
nagyobb kört foglaló örvendetes állását kimutatva, előadását
tényleges adatokkal meggyőzőleg bebizonyította. Ezen ő excel-
lenciájának, megyés püspökünknek a Sz.-László-Társulat meg-
alapítását tárgyazó körlevele utasítása szerint fölhitte a tag-
társakat elnök-választásra, és a plebános mellé világi elnökül
közakarattal Szilágyi János választatott meg; választattak
továbbá jegyző, pénztárnok és felügyelők. Az ekképeni megalakul-
lás és rendezés után a társulat abban állapotodt meg, hogy

minden ujhold-vasárnap a legméltóságosabb Oltári-szentség
imádására a társulat tagjai összegyülvén, különös ajtatosság
rendeztessék; mire nézve határozatodt, hogy sz. mise-áldozat
után a tagok a lelkipásztorral a társulat élő és megholt tagjai-
ért a nyomtatásban megjelent imádságokat elmondják, délután
pedig 6 órakor a templomba ismét egybegyülvé, az Oltári-szentség
kitétele melett eléneklik: „Ez nagy Szentség valóban”, „Imá-
dunk sz. ostya” egyházi szent énekeket, és elmondják az Oltári-
szentségről imádságot; ezeket követi a „Hymnus sz. László-
hoz” éneklése az ismeretes „Kiben élünk, mozgunk, vagyunk,
oh teljes Szentháromság” dallamára, azután imádság sz. László-
ról és imádság a társulat élő és megholt tagjaiért. Továbbá el-
rendelgetett, hogy a társulatot érdeklő mindennemű közlések és
tudósítások a lelkipásztor által ujhold-vasárnapokon, midőn a tag-
ok együtt vannak, ugy nemkülönben a jövőbeni teendők fölél
szintén értesítetni fognak; minek következtében ez alkalommal
kimondatodt, hogy Szentháromság vasárnapján a Szentlélek se-
gítségül hívásával a társulat ajtatosságát megkezdi. Hogy pedig
addig is, míg a társulati imakönyv elkészül, és közhasználatra
kiadatván, a tagok által megszerezhető leend, a főnebbi megha-
tározott ajtatosságot az igal-plebániabeli tagok rendesen elvé-
gessék, azon ajánlat tététt, hogy járman az énekeket és
imádságokat „Szent-László-Társulati ajtatosság” ezim alatt
mindazon tagok számára leirandják, kik írást olvasni tudnak.
Végre megegyezés történt, hogy a havi 6 krajezárt akármely
napon átadhatja kiki a felügyelőnek, sőt az egész évi össze-
get is egyszerre lefizetheti. S miután lelkipásztorunk a ráksi
főkegyházbelleknek megígérte, hogy mihelyest ott a tagok
száma 30—40-re szaporodik, kész lesz nálók is helyben a megha-
tározott délutáni ajtatosságot megtartani: a mint össze-
gyültünk, ugy a Jézus szent nevében el is oszoltunk. Adja a
mindenható Isten szent László védszentünk érdemeiért és ese-
dezése által hazánkra és társulatunkra szent áldását!

Frik György, társulati jegyző.

Békes, június 10. 1862. Mig egy részről fájdalommal ta-
pasztaljuk a korunkban uralkodó hihidegséget, az áhitat és
vallásos buzgalom esökkenését, az anyagiság elharapózását:
más részről nem lehet nem lelki örömet éreznünk, látva, misze-
rint mindennek daczára a kath. hitélet virágzásban van, az Isten háza
szorgalommal látogatattik, az ünnepe- és vasárnapok
ajtatoskodásban töltetnek el; sőt találatnak több példáséletű
jámorok is, kik korunk hitelenségének homályát lámpaként
megvilágosítják, és külső jó eselekedeteik által is élénken ta-
nusítják buzgalmukat. A mig tehát ezeket szemleljük, koránsem
esüggedünk el, hanem edes örömmel helyezük reményünket
egy mihamarább bekövetkezendő boldogabb jövőbe. Népes vá-
rosunknak többmint három-negyed része reformált vallásu, s nem
egészen egy negyed része tartozik csak a kath. egyházhoz. De
e kised körben is magunkat boldogoknak éreztük; mert ha va-
lahol, ugy nálunk a kath. hitélet jó állapotban van, s nem hiány-
zanak jötevők sem, kik az egy, igaz s üdvözítő szent hitünk
iránti szilárd hűségüket külső jó példaadásuk által is bebizonyi-
tani törekednek. Ily jeles tettel bizonyítá be vallásos kegyele-
tét nem csak városunkban, hanem az egész vidékünkön ismeretes
és köztisztelet- s szeretetben levő Jantyik Mátyás, ki is az
elmúlt évi szeptemberben tetemes költséggel két életnagyságu
s remekül készített Mária-szobrot emeltetett, melyeknek egyikét
a temetői kápolnában azonnal föl is állíttatá, mig a másiknak
részére Békes város hosszu határában, tulajdon terjedelmes ta-
nyáján esinos kis kápolnát emeltetni kegyeskedett, ellátva to-
rönynyal és haranggal, egyedül üdvözítőnk szent Anyja iránti
határtalan tiszteletéből s azon üdvös ezébből, hogy a távol lakó
katholikusok, mintán a messzeség miatt templomba nem jöhet-
nek, itt e szent helyen a bünösök menedéknél nyerjenek által-
mat s a szomorúak vigasztalójánál lelki fölvidulást. E két szent
szobor- s kápolnának ünnepeyles megszentelése pünkösöd másod-
dik ünnepeén ment véghez a plebániá-templomban tartott nagy
mise után, a legszamosabb s minden rendű hívek jelenlétében.
Először is megszenteltetett a temetői kápolnában fölállított szent
szobor; mi után a jelenlevők legnagyobb része kocsin a tanyára
rándult, a honnét szép rendben körmenet tartatott szivreható
éneklés mellett az ujonnan állított kápolnához; s hol is a szent
szertartások bevégeztét a bold. szüz Mária tiszteletéről szóló

remek egyházi beszéd, ezt pedig ünnepélyes „Téged Isten dicserünk” követte. Mindezt köztiszteletben álló lelképásztorunk példás áhitattal végezte. Ezek után azon tiszta szívből eredett jó kívánattal vettünk búcsút az ünnepély szerzőjétől, az általunk szeretve tisztelt Jantyik Mátyástól, hogy a Mindenható tartsa meg példás és jámbor életét számos évek hosszú során át kised egyházközségünk diszére s javára, s vezérelje őt kedves életpárjával az üdvösség útján, s számos jótéteményeiket jutalmazza meg az egekben! Vajda N. János, sz.-f.-r. tertiarus.

Különfélék.

— A Szent-László-Társulat Pesten folyó hó 29-kén, mint sz. László dicső védszentjének napját legközelebb követő vasárnapon, tartandja meg méltó ünnepélyvel a belvárosi plebánia-templomban reggeli 10 órakor az isteniszteletet, melyet a társulat elnöke, Lönovics József érsek és hétszemélynek ő excellentiája végzend; az Isten ígéjét ez alkalommal ft. Schvendtner Mihály belvárosi plebános ur fogja hirdetni. Mirel is midőn a pest-budai tisztelt közönséget s különösen a helybeli társulati tagokat eleve tudósítanók, azon édes remény táplálja keblünket, hogy hazaszerte a fióktársulatok is épületes ajatossággal ülendik meg a Szent-László-Társulat védszentjének ünnepét, s a központi tagtársak buzgó imáival egyesítendik az övéiket, kérve az Istent, hogy szent malasztját s bőséges áldását adja legszentebb törekvéseinkre.

— Bibornok hg-primás ő eminentiája, miként Romából írják, május 30-án reggel érkezett Civita-Vechiába, hol két személyből álló küldöttség által fogadtatván, a pápai palotába vezettetett. Rövid pihenés után vasuton Romába utazott; itt az austriai követ és Nardi főpap fogatjai várták. Jun. 1-jén a jerusalemi szent keresztől nevezett egyházban, melytől ő eminentiája bibornoki czimét kapta, pápa ő szentségét, ki e napon esti 6 órakor a nevezett templomba ment az „Agnus Dei” besztertelése végett, ő eminentiája fogadta, személyesen nyitván meg a sz. atya kocsiajtáját, ki meglátva őt, e szavakat intézé hozzá: „Örülök, hogy láthatlak!” A szertartáson számos külföldi volt jelen, nevezetesen 200 francia pap és 65 püspök. A néptömeg a pápát lelkesedve fogadta, később bibornok hg-primás ő eminentiáját is e fölkiáltással üdvözlé: „Évviva il Primate d'Ungheria! — Éljen Magyarország primása!” — Ő eminentiája jun. 3-án volt audentián a sz. atyánál, s általa kitünő kegyességgel fogadtatott. Jun. 4-kén az Altieri teremében a magyar-német collegiumbeli növendék-papokhoz lelkesítő beszterdet tartott, intvén őket a sz. atya iránti ragaszkodás- és áldozatkészségre. Ugyane nap estéjén Nardi főpap adott ünnepélyt, melyen több austriai egyháznagyon kívül ő eminentiája és a velenzei patriarcha is jelen volt. — Ő eminentiája Urnapra váratik vissza Pozsonyba, hol személyesen vezetendi az ünnepi sz. körmenetet.

— Lelki örömfűnkre szolgál tudatni a t. közönségnek, hogy a pesti növendék-papság magyar egyházirodalmi iskolája által szerkesztett **Munkáiatok** huszonhatodik folyam a megjelent. E folyam, mely mélt. és ft. Popovics Vazul urnak, a munkácsi egyházmegye gör. szert. püspökének van ajánlva, az előszón és többrendbeli jeles költeményeken kívül a következő igen érdekes cikkeket tartalmazza: Lacordaire levelei; Sz. Athanasz életrajza; A kereszténység mint világvallás; Csajághy Sándor életrajza. Ajánljuk e művet a közönség figyelmébe és

meleg pártolásába, szívből kívánván egyuttal, hogy Isten erősítse meg a pesti növendék-papság magyar egyházirodalmi iskolája nemeslelkű tagjainak az előszóban kifejezett abbeli szándokát, melylyel magukat az Isten egyházának és Mária országának minél hasznosb szolgáláivá s polgáraivá képezni oly lelkesültséggel buzgólkodnak.

— A pesti növendék-papság magyar egyházirodalmi iskolája szombaton, sz. Iván hava 21-én délelőtt 11 órakor tartja védszentje, szent Alajos ünnepélyét.

— Roma. Az egész világról összegyűlt főpapok közt kiváló figyelemben részesült a nagyhirű Dupanloup orleansi püspök, ki remek szent beszterdet mondott sz. András templomban jun. 3-án a keleti keresztények helyzetéről, több bibornok, nagyszámu püspökök és hallgató-sokaság jelenlétében. Mély hatást előidezett szónoklatában elősorolá azon országokat és néptörzseket, melyek ez alkalommal Romában püspökeik által képviselve valának; minden országnak adott egy-egy melléknevet. Így Irlandot a szentek hős országának nevezte, mely tür, de türés által a hitben edződött; Angliát azon esodálatraméltó nemzetnek állitá, melyben a kath. egyház utat egyenget magának a legszebb diadalokhoz; Lengyelországot „szerencsétlennek” nevezte, mely hitéért küzd; Franciaország szerinte legtöbb püspököt küldött Romába, és ez nem esoda, mert kötelessége, hogy mint az egyház legidősb gyermeke, püspökeinek legnagyobb részét az örök városba küldje, hogy sz. Péter utódja körül seregelenek.

Jun. 5-én este a tullei püspök rendezett sz. keresztut-járást s tartott sz. beszterdet a Colyseumban; mintegy 20,000-en voltak jelen: püspökök, áldozárok, katonák, polgárok, kik a hajdani amphitheatrum ivezeteit, lépesözeteit, s a vadállatoknak vetett keresztények vérével áztatott nagyterjedelmű küzdterét egészen ellepték. Ugyanezen estén gyűlt egybe Orsini herezeg termében a sz. Péterről nevezett főttestvériület; néhány bibornok és számos püspök jelent meg. A szokásos imák elmondása után Nardi főpap latin beszterdet tartott, melyben a főttestvériület eredetét, gyarapodását s jelen állapotát előterjesztvén, azt a püspökök gondjai- és pártolásába ajánlotta. Erre Wiseman bibornok meleg szavakat intézett az egyesülethez, kijelentvén, hogy azt minden lehető erejéből támogatandja, s már érseki meggyében egy fiók-testvériület föl is állított, s reméli, hogy Angolhonban a többi megyék is követni fogják példáját, miként ezt már némelyek meg is tették.

Jun. 6-án este a sz. atya a Sixtus-kápolnában fogadta a canonisatio ünnepélyére püspökeikkel Romába érkezett áldozárokat. Mintegy 3000-en lehettek, kik legnagyobb áhitattal hallgatták a sz. atyának latin nyelven tartott s érezhangon előadott lelkes beszterdet, melyben imára, felebaráti szeretetre s egységre inté őket, mi kivált a jelen szorongattatások közepett annyira szükséges; s mindnyájokat apostoli áldásában részesíté. Több helyen a sz. atya egészen elérzékenyült. Beszterd után néhány szeretetteljes szavakat intézett francia nyelven a francia papokhoz, kik legnagyobb részét képezék együlekezetenek. Ezután néhány áldozárnak azon szép gondolat ötlött eszébe, főhangon elmondani: „Oremus pro Pontifice nostro Pio”, — mire mindnyáján felelék: „Dominus conservet eum” stb. — és pedig háromszor ismételve, kimondhatlan lelkesedéssel. Maga a legjobb sz. atya is láthatólag meg volt indulva.

Jun. 7-kén az összes bibornokok, érsekek és püspökök aláírtak egy nagyjelentőségű föliratot a pápához, melyről még emlitést teendünk.

Jun. 8-án ment végbe a japáni vértanuk canonisatiója oly ünnepélyvel, mely ritkítja párját. Ez ünnepélyről körülményesebben fogunk szólni legközelebb; addig is eleve megemlítjük, hogy ez ünnepélyben 45 bibornok és mintegy 300 püspök vett részt a minden rangú és rendű megszámlálhatatlan jelenvolton kívül. Az egyházi szertartás reggeli 7 órától délután 1 óráig tartott, s daczára a fáradságos elfoglaltatásnak, semmi lankadságot sem lehetett észrevenni azon tisztés aggon, ki e napon egyik legdicsőbb diadalát tilé. Őt sorban foglaltak helyet az érsekek és püspökök sz. Péter utódjának trónja körül. A basilika kivilágítása pompás s elvarázsló volt; roppant térei zsufolásig teltek meg. Este az Angyalvárt fényesen kivilágíták a pápai tüzekek; sz. Péter temploma kupolájának kivilágítása azonban

elmaradt a beállott záporosó miatt. Jun. 9-én ő szentsége a Romában egybegyűlt püspököknek fényes asztalt adott, melyre Anglia katólikusai igen pompás és értékes terítéket adományoztak.

Nem hagyhatjuk említés nélkül, hogy Lavalette marquis, jelenleg francia követ, a sz. atya mellett, a canónisatio ünnepélyében szintén részt vett, s a sz. martýrok oltárára 150 Napoleondort áldozott föl.

— Pápa ő szentsége a japáni vértanuk canónisatiója alkalmából a befogott s elítélt egyéneknek, kivéve a lopás, hamisítás és csalás miatt elítélteket, fogságukból hat hónapot engedett.

— Ő szentsége f. hó 2-án fél millió sendőt teteményezett le. E pénzt a püspökök hozták magukkal. Előkelő jámbor hölgyek érkeznek folyvást Romába, s ő szentsége lábai elé rakják ékszereiket, s térdelve nyújtanak át neki arannyal telt serlegeket.

— A japáni vértanuk canónisatiója alkalmából Lombardia 6 hercege, 6 marquis-ja s 10 grófja a szent atyának jelentékeny pénzüsségeket küldöttek. A kormány e főnemesek egyikét be akarta fogatni; de a többi 23 a milanoi főnöknek, Villamarina marquisnak, kijelentették, hogy mindnyájan kivándorolnak, ha a kormány ily eselekvényre határozza el magát, mely által a lelkesmeret- és vallásszabadságot elnyomja. — Az „Armonia“ utóbbi számaiban hosszú jegyzéket közöl ily adakozásokról. Több előkelő uron és hölgyön kívül főleg az olasz püspökök azok, kik a szent atyának, kit meg nem látogathatnak, gazdag ajándékokat küldenek részint Péterfillérek neve alatt, részint a keleti keresztények támogatására. A püspökök példáját az alsópapság dicsőre méltó módon követi; így az albengai egyházmegye papjai közt az utolsó 500, egy monzai névtelen pap 100 lírát adakozott Péterfillérekben.

Adakozások.

A Szent-István-Társulat által Pesten szerzendő házra:		frt.	kr.
Horváth Ferencz gymn. igazg. Baján évenként (4 évre)		2	—
Huszka Vendel kis-kunhalasi pleb. egyszer mindenkor.		1	—
Máry Pál	egyszer mindenkorra	5	—
Káposztás Károly		2	—

A Szent-László-Társulatra:

frt kr.

A veszprémi egyházmegyéből legújabbán:

A karádi egyházkerületben: andocsi plebániában 5 tag után 3 frt 60 kr., tabi plebániában 30 tag után 4 frt 38 kr., kiliti plebániában 94 tag után 11 frt 48 kr., nágoesi plebániában 25 tag után 4 frt 55 kr., zamárdi plebániában 14 tag után 3 frt 84 kr., miklósi plebániában 32 tag után 10 frt 2 kr., endrédi plebániában 28 tag után 5 frt, ádándi plebániában 41 tag után 3 frt 12 kr. A bakonyszombathelyi kerületi papság részéről 7 tag után 4 frt 40 kr., a gyulakeszi anyaegyház részéről 4 frt 60 kr., a díszeli fők-egyház részéről 2 frt 40 kr., a fogszabadi egyház részéről 50 tag után 6 frt.

Összesen	62	39
Horváth Ferencz gymn. igazg. Baján 51. sz. ivén	6	10
A kötvény-szelvényekből	78	75
Bohuniczky Philomena zárdanő évi illeteke	1	—
Potucsek Ferencz írg.-szerzetbeli áld. és újonez-mester	1	4
Tárkányi B. József egyeki plebános	2	—
Ugyanannak ivén tagdíjából és külön adományokból	3	40
Révfy Károlyné egyeki kántorné ivén	1	64
Deli Ferencz egyeki lakos ivén	—	60
Zemánesik György	—	10
A Sz.-László-Társulati szekrényből	2	26

Kegyes adományok.

Pápa ő szentsége számára: Berta János nyugalmazott r. kath. lelkész 3 db arany.

Szalka Kándi bakonybéli alperjel a pest-lipótvárosi templomra 1 frt.; ugyanő az afrikai missióra 1 ft, és a jerusalemi szent-sír őreinek 1 frt a ért.

A kínai gyermekek megmentésére: Berta János nyugalmazott r. kath. lelkész 3 huszas.

Szerkesztői értesítés.

L. J.-nak Ugodon. Mikor lesz szíves megfujni a kürtöt? és az M. E. Sz.-nak részére készül-e már, a mi ígértetett?

F. J.-nak Stajerországban. Az ígértet teljesültét alig várjuk.

B. J.-nek Bugyiban. A könyvek bármikor átvehetők az ügynöki hivatalban.

Előfizetési fölhívás

a

„Katholikus Néplap“ 1862-ki július-decemberi folyamára.

Teljes tisztelettel fölkérjük első félévi t. cz. előfizetőinket, miszerint, közeledvén a júliushó elsejével beállandó második félév, előfizetéseiket mielőbb megújítani sziveskedjenek.

Táplál a remény, hogy kath. religiónk s egyházunk legszentebb érdeke elég hathatós ösztönül fog szolgálni tisztelt ügyfeleinknek a lap számára körükben keltendő részvét és pártolás körüli buzgólkodásra.

Előfizetési ár: helyben félévre 1 frt 31 kr., vidékre postán félévre 1 frt 66 kr.

Az előfizetési pénzek a Szent-István-Társulat **ügynöki hivatalába** (Lipótuteza, 8-ik sz. alatt) **bermentesen** intézendők.

Az első félévi folyam teljesszámú példányai is ugyanazon az áron még megszerezhetők.

A t. cz. gyűjtőknek minden tíz előfizető után egy tisztelet-példánnyal kedveskedni el nem mulasztandjuk.

Pest, június 4-én 1862.

Szerkesztő.

KIADJA A SZENT-ISTVÁN-TÁRSULAT; FELELŐS SZERKESZTŐ: KÁDAS RUDOLF.

PESTEN, EMICH GUSZTÁV M. AKAD. NYOMDÁSZ (BARÁTOK TERE, 7. SZÁM).